

LBRIS

We know
books

Susan Tassone

Rugăciuni,
promisiuni și devoțiuni
pentru sufletele
din Purgatoriu

Traducerea din limba engleză de
Ana-Maria Botnaru

Galaxia Gutenberg

2022

CUPRINS

Despre autoare	10
Prefață de Cardinal Ivan Dias	11
Mulțumiri	16
Introducere – De ce să ne rugăm pentru sufletele din Purgatoriu?	17

Partea I

Capitolul 1 – Novene de reflecții și rugăciuni	23
Capitolul 2 – Rugăciuni de ocrotire și de mijlocire	71

Partea a II-a

Capitolul 3 – Rugăciuni puternice de mijlocire pentru credincioșii răposați	83
Capitolul 4 – Rugăciuni către Fecioara Maria, Regina sufletelor din Purgatoriu	111
Capitolul 5 – Rugăciuni pentru Ora Sfântă	123
Capitolul 6 – Invocarea sfinților	149
Capitolul 7 – Rugăciuni specifice	155

Partea a III-a

Capitolul 8 – Rugăciuni pentru viața veșnică: Un îndrumar despre harul mântuitor ..	179
Capitolul 9 – Practici pioase de pregătire pentru viața cea veșnică	119
Bibliografie	229
Indice alfabetic	231

Capitolul 1

NOVENE DE REFLECȚII ȘI RUGĂCIUNI

Sufletele din Purgatoriu, fiind mult iubite de Dumnezeu și confirmate în har, nu au absolut nicio piedică în a se ruga pentru noi... putem crede cu pietate că Dumnezeu le face cunoscute rugăciunile noastre pentru ele.

– SF. ALFONS MARIA DE LIGUORI

În acest capitol veți găsi unele dintre cele mai profunde și mai interesante scrieri ale celor mai mari sfinți ai Purgatoriului.⁴ Reflectând pe marginea unor scrieri rare, vă puteți cufunda în misterul Purgatoriului și în semnificația sa.

NOVENĂ DE REFLECȚII ASUPRA MILOSTIVIRII PURGATORIULUI

Introducere

Puteți alege să reflectați asupra următoarelor meditații, câte una pe zi, timp de nouă zile; sau puteți să le citiți integral, una după alta, dacă preferați astfel. O altă variantă ar fi să le citiți pe rând, la începutul fiecărei ore, timp de nouă ore la rând.

⁴ Formularea aceasta nu trebuie să genereze confuzii: Sfinții Purgatoriului sunt, desigur, în Rai, dar au fost preocupați de Purgatoriu și au scris, mult și profund, pe această temă (n. trad.).

LITURGHIA Ziua întâi We know Liturgia răscumpărării sufletele

Oare nu tocmai sufletele noastre cer Purgatoriul? Oare nu ni s-ar frânge inima dacă Dumnezeu ne-ar spune: „E adevărat, fiule, că răsuflarea ta miroase groaznic și că din zdrențele tale curge noroiul și mizeria, dar aici suntem miloși – nimeni nu te va ocări pentru asta, nici nu se va ține departe de tine. Intri în bucurie?” Oare nu vom răspunde: „Supunându-mă Ție, dar dacă nu Te superi, aș vrea mai întâi să fiu spălat”. „Știi, s-ar putea să te doară.” „Chiar și așa, Doamne...”

– C.S. LEWIS

(binecunoscut scriitor și apologet anglican)

„Sfânta Jertfă a Liturghiei, Jertfa Perpetuă, este cel mai mare și mai important dintre sufragiile⁵ pentru sufletele sfinte.” (Conciliul Tridentin). Obiceiul de a oferi Sfânta Jertfă pentru sufletele din Purgatoriu datează din primele veacuri creștine, iar Biserica a insistat întotdeauna asupra importanței acestei datini pioase și caritabile.

Liturghia este miracolul suprem al acestei lumi. Nimic pe pământ nu se poate compara cu ea. Sf. Padre Pio spunea: „Mai degrabă am trăi în absența soarelui decât fără Sfânta Liturghie.” Sf. Bonaventura, marele franciscan și Învățător al Bisericii, scria: „Liturghia este esența întregii iubiri a lui Dumnezeu, a tuturor darurilor Sale către oameni și fiecare Liturghie revarsă asupra lumii întregi haruri la fel de mari precum cele ale Întrupării.” Papa Benedict al XVI-lea, în exortația apostolică *Sacramentum Caritatis*, le reamintește

⁵ Sufragii/îndestulări – Euharistia și alte jertfe/ofrande precum rugăciunile, actele de căință, pomana, adică orice faptă trupească sau spirituală prin care aducem slavă lui Dumnezeu.

credincioșilor „importanța rugăciunii pentru cei răposai, îndeosebi celebrarea sfintelor Liturghii pentru ei, pentru ca, purificați, să poată ajunge la viziunea beatifică a lui Dumnezeu.”⁶ (n. 32)

Marele „Părinte (latin) al cultului creștin”, Sf. Grigore cel Mare (d. 604), este iubit și cinstit din numeroase motive, printre care faptul că ne-a dăruit cântul gregorian, a scris *Dialogurile*, a stabilit normele Canonului Roman al Liturghiei și a fost primul care a organizat în Biserică practica de a oferi pomana săracilor. Mai mult decât atât, el a contribuit la răspândirea acelei practici pioase de a oferi treizeci de Liturghii consecutive pentru un răposat, ceea ce astăzi cunoaștem sub numele de Liturghii Gregoriene, considerate sursa principală de devoțiune și mângâiere pentru sufletele sfinte. Nicio devoțiune și niciun sufragiu nu le ajută mai mult decât Sfânta Jertfă a Liturghiei.

Sf. Grigore, primul papă supranumit „cel Mare” și primul călugăr benedictin ajuns papă, ne spune în *Dialogurile* sale că a poruncit să se celebreze zilnic Liturghia, timp de treizeci de zile, pentru odihna sufletului unui călugăr numit Iustus. Iustus a murit la Roma, în mănăstirea Sant’Andrea al Celio, acolo unde se află astăzi biserica Sf. Grigore. (Iustus a murit fără a primi sfintele taine pentru că încălcase jurământul de sărăcie – în chilia lui fuseseră găsite trei monede de aur). Sf. Grigore a dorit ca Iustus să se căiască și întâmplarea să servească drept lecție confrăților săi călugări.

După ce a fost celebrată a treizecea Liturghie, Iustus i-a apărut fratelui său Copiosus, medic, care îl îngrijise în

⁶ Dacă nu este precizat altfel, traducerea documentelor magisteriale este preluată de pe <https://www.magisteriu.ro> și aparține autorilor respectivi (n. trad.).

timpul ultimei sale boli, și i-a spus că a fost eliberat din temnița Purgatorului. Copiosus a fost atât de bucuros încât a alergat la mănăstire și le-a povestit călugărilor ce se întâmplase. Călugării au înțeles că eliberarea se petrecuse exact după trezeci de Liturghii zilnice consecutive și că Iustus fusese eliberat de suferințele sale prin meritele Sfintei Jertfe a Liturghiei. În aceeași zi, printr-o revelație, Sf. Grigore a avut certitudinea că sufletul lui Iustus fusese eliberat. Doctorul Copiosus abia aștepta să le povestească prietenilor și rudelor ce se petrecuse cu sufletul lui Iustus. Toți călugării din acea mănăstire au relatat de asemenea despre cele trezeci de Liturghii și viziunea sufletului eliberat de suferință.

Vestea s-a răspândit în toată Roma, ba chiar și în străinătate. Mulți preoți au imitat cu entuziasm pietatea și devoțiunea Sfântului Grigore pentru sufletele sfinte din Purgatoriu. Când preoți din Franța, Spania și din alte țări veneau în Cetatea Eternă ca pelerini, ei ajungeau nu doar la mormintele apostolilor, ci și la mănăstirea Sf. Andrei ca să celebreze trezeci de Liturghii la altarul unde călugărului Iustus i se acordase eliberarea din Purgatoriu. Și ei sperau să elibereze sufletul vreunei rude sau al unui prieten din închisoarea Purgatorului. Din acel moment, ordinele călugărești au continuat practica de a celebra Liturghii Gregoriene pentru fiecare călugăr răposat care depusese jurămintele în ordinul respectiv.

De ce nu am „adopta” un preot sau un călugăr, cerând să se celebreze pentru el Liturghii Gregoriene? Gândiți-vă, de pildă, la preotul care v-a botezat, la episcopul care v-a conferit sacramentul Mirului, un preot care a celebrat Liturghii la care ați fost prezenți, preotul care v-a dat Prima Sfânta Împărtășanie sau unul care v-a dezlegat de păcate.

Purgatoriul este un fel de spital al lui Dumnezeu, iar ajutorul omenesc este asemenea unui înger slujitor al Domnului, care aduce unui suflet vestea cea bună că va ajunge mai repede în Casa Tatălui. Este un parteneriat într-o bogăția meritelor lui Isus Cristos. Pentru fiecare suflet din Purgatoriu, Liturghia dobândește plata datoriei, purificarea și intrarea în Rai. Biserica folosește meritele lui Cristos oferind infinita îndestulare a Liturghiei atât pentru cei vii cât și pentru mulțimea celor răposați.

Iubirea și mila față de aproapele să te ducă la sfântul altar; căci nimic nu este mai potrivit pentru a obține pentru sufletele sfinte odihna veșnică.

— SF. BONAVENTURA

Altarul bisericii San Gregorio al Celio din Roma
(fotografie de Tim Rivelli)

În biserica San Gregorio al Celio se află altarul unde au fost celebrate primele Liturghii Gregoriene. Sf. Grigore a oferit aceste Liturghii pentru sufletele din Purgatoriu. În jurul maiestuosului altar se află trei basoreliefuli care consemnează evenimentele importante petrecute aici (inscripțiile sunt în latinește, dar noi le prezentăm în traducere): în stânga – „Celebrând treizeci de Liturghii, Sf. Grigore a eliberat sufletul acestui călugăr”; la mijloc – „În timp ce săvârșea Sf. Liturghie, Papa Grigore l-a văzut aici pe Cristos pătimind”; în dreapta – „În acest loc, Papa Grigore a celebrat Liturghii pentru eliberarea sufletelor din Purgatoriu.” Sf. Grigore avea o iubire profundă și un mare zel pentru sufletele din Purgatoriu. Sufletele reprezentate sub altar reprezintă alinarea adusă de rugăciuni celor din Purgatoriu – acea trecere spre Paradis unde dreptatea lui Dumnezeu curăță orice urmă a păcatului înainte ca sufletele să fie primite în Viziunea Beatifică.

Mulți sunt uimiți că treizeci de Liturghii celebrate în zile consecutive pot obține harul eliberării din Purgatoriu. Deși această practică este aprobată de Biserică, nu există o garanție oficială în acest sens. Această sfântă și venerabilă tradiție, veche de peste 1300 de ani, a fost declarată, prin autoritatea Curiei romane, „convingere pioasă și demnă de crezare a poporului credincios.” Este o tradiție care subliniază puterea Sfintei Liturghii și ne reamintește că există suflete în Purgatoriu, iar ele au nevoie disperată de Liturghii.

Ceea ce *este* sigur este faptul că tradiția rugăciunilor timp de treizeci de zile consecutiv datează încă din Vechiul Testament. Citim că israeliții au plâns și s-au rugat timp de treizeci de zile după moartea lui Moise și a lui Aron. Sf. Grigore a reînviat această tradiție, iar revelația primită i-a confirmat că a acționat drept.

Când suntem copleșiți de amintirea păcatelor noastre și căutăm să aducem îndeostulare pentru ofensele noastre, dând satisfacție dreptății divine în chip cât mai deplin, astfel încât pedeapsa păcatului să fie ștearsă, nu putem afla o cale mai eficientă și mai sigură decât Liturghia.

– FER. COLUMBA MARMION

Foarte vechi este și obiceiul de a celebra Liturghii la trei zile (simbolizând Învierea Domnului în cea de-a treia zi), la șapte zile (Sabatul cel veșnic sau odihna sufletelor sfinte) și la treizeci de zile (iarăși, numărul de zile în care israeliții l-au jelit pe Moise) după deces sau după înmormântare. Această celebrare din a treizecea zi se numește „Month's Mind”⁷ – sau, într-un anume sens, „dorința arzătoare” de a împlini un anume ritual sau altul pentru sufletul unui răposat.

Legat de întrebarea dacă Liturghiile pentru binele sufletului nostru ar trebui celebrate cât suntem în viață sau după moarte, Sf. Anselm ne spune că Liturghiile din timpul vieții sunt mai de folos decât cele de după moarte. Așa cum spune un vechi proverb: „O lumânare așezată în fața noastră luminează mai bine decât zece aflate în spatele nostru.”

Nu uitați, la ocazii speciale și la sărbătorile importante, să cereți celebrarea Liturghiei pentru voi și pentru cei dragi. Este o surpriză înviorătoare să oferi cuiva rugăciuni în dar! Liturghia poate să ne dobândească harul unei morți bune. Domnul

⁷ În traducere aproximativă, „pomenirea după o lună” – ea cuprinde obligatoriu Liturghie cu recviem și rugăciuni pentru cel răposat, dar și altele, după tradiția locului (n.trad.).

a încredințat-o pe Sf. Matilda că toți aceia care vor stăruî în a lua parte la Sf. Liturghie, vor fi alinați și mângâiați de El, iar când se vor afla în agonie, Domnul le va trimite sfinți care să îi asiste în număr egal cu Liturghiile la care au participat de-a lungul vieții.

Precizați în testament că doriți să se celebreze Liturghii Gregoriene pentru odihna sufletului vostru. Până atunci, mergeți la Liturghie cât de des puteți și oferiți-le pentru sufletele din Purgatoriu. Prin Sfânta Liturghie ne hrănim speranța ca după moarte să fim primiți în Rai.

Ziua a doua

Iubirea înflăcărată a lui Dumnezeu

Purgatoriul: probabil cea mai teribilă, dar și cea mai fericită suferință. Chinul îngrozitor de a trebui să ne achităm acum de toate acele lucruri de care ne-a fost frică sau pe care le-am detestat toată viața. Acum sunt doborâte toate ușile pe care, cu disperare, le-am ținut încuiate. Dar, în același timp, înțelegând acest lucru: acum, pentru prima dată, voi putea să fac asta: acel lucru anume care, în mine, este suprem, total. Acum simt că îmi cresc aripi; acum devin eu însumi în mod deplin...

– PR. HANS URS VON BALTHASAR

Odată ce sufletul îl vede pe Dumnezeu, el tânjește să fie într-o stare de perfectă puritate. Sufletele sfinte din Purgatoriu sunt mânite de un impuls enorm de iubire și mijlocire pentru Biserica Militantă de pe pământ. Izvorul acestui impuls este avântul lor către Dumnezeu. Fiind vii pentru Dumnezeu sunt vii și pentru noi.

Sufletele sfinte există într-o stare de desăvârșire spirituală. Sunt în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu. Voința Lui în privința lor este ceea ce le aduce bucurie. Ele exercită în mod desăvârșit virtuțile credinței, speranței și carității. Aceste suflete radiază blândețe și bunătate divină. Din acest motiv, doresc și ne îndeamnă stăruitor să învățăm aici pe pământ cât de mult și de bine putem ceea ce ele învață în Purgatoriu – să dobândească unirea cu și transformarea în Dumnezeu prin iubire.

Sf. Ignațiu de Loyola spunea: „Puțini sunt oamenii care înțeleg ce ar împlini Dumnezeu în ei dacă ar permite harului Său să îi modeleze după voia Lui.” Nu ar fi îngrozitor ca după toate durerile și încercările acestei vieți să fim nevoiți să mai suferim și în Purgatoriu? Sufletele suferinde ne avertizează: „Prietenii, sunteți creați pentru gloria și splendoarea lui Dumnezeu și sunteți chemați să le dobândiți. Ce faceți? Cum vă cheltuiți timpul? Țelurile voastre sunt mizerabile și averile voastre sunt gunoi. Oh, orbire haînă a ochilor voștri! Sunteți orbi la lumina strălucitoare și surzi la glasul tunător al vieții veșnice!”

Având o mare dragoste față de noi, aceste suflete nu doar că se grăbesc să plece din Purgatoriu, dar sunt preocupate și de noi – eliberatorii lor – și de mântuirea noastră. Rugăciunile lor ne ajută să ne recunoaștem greșelile și să înțelegem răutatea păcatului. Prin rugăciunile lor, ne mustră prin inspirațiile Duhului Sfânt. Asta se întâmplă mai ales atunci când pierdem din vedere scopul sfințirii noastre.

Avem nevoie de îndemnul sufletelor sfinte și avem nevoie de har. Când arătăm compasiune față de ele, sufletele sfinte și puterea lor de mijlocire nu ne vor

înșela așteptările. Aceste suflete pătimitoare sunt atât de frumoase, umile, binevoitoare, înțelepte și sfinte încât ne primesc ca învățăcei la școala cunoașterii uimitoare pe care ele o dobândesc în Purgatoriu. Ne sunt foarte aproape și ne însoțesc în toate zilele vieții noastre cu o mare iubire. Sunt foarte hotărâte în privința noastră să ne ajute să devenim sfinți, pentru a putea să mergem direct în Rai.

Nu doar sufletele sfinte au nevoie de ajutorul nostru, dar, dacă suntem docili la influența lor, avem șansa de a evita să ajungem în Purgatoriu. Gândiți-vă la atitudinea și sentimentele sufletelor sfinte. Spirit de pocăință, detestând orice păcat, și dorința arzătoare de a împlini dreptatea cu desăvârșită resemnare și umilință. Pentru ele iubirea este totul. Sufletul trăiește în Dumnezeu, respiră în Dumnezeu și depinde numai și numai de Dumnezeu.

Iubirea arzătoare a lui Dumnezeu, setea Lui de suflete, este ceea ce provoacă dorul lor de El. Ele ard de iubire față de Dumnezeu – inimi în flăcări, o sete nestinsă, o dorință de nespus, un dor sfâșietor de Dumnezeu. Aceasta este esența Purgatoriului. Dumnezeu este împlinirea tuturor dorințelor lor. El continuă să provoace și să intensifice această dorință până când sufletul ajunge la acea stare a existenței de la început – puritatea desăvârșită pentru care a fost creat.

Sufletele sfinte sunt purificate prin atributele lui Dumnezeu. În Rai, atributele lui Dumnezeu – gloria, puterea, sfințenia, adevărul, înțelepciunea, beatitudinea – ne vor fi împărtășite într-o măsură mult mai mare decât oricare dintre darurile divine primite pe pământ. Aceasta este lucrarea Purgatoriului. Minunată este milostivirea lui Dumnezeu care le-a dat păcătoșilor Purgatoriul, unde Dumnezeu însuși, zelos față de frumusețea miresei Sale,

Biserica, duce la bun sfârșit lucrarea fundamentală a vieții sale pe care omul nepăsător a lăsat-o neterminată.

Ziua a treia

Abandonarea în mâna lui Dumnezeu ne duce în Rai

Nu poți să ajungi în Rai dacă urăști.

Iartă acum.

Fii milostiv acum.

Fii răbdător acum.

Fii recunoscător acum.

Iubește-i pe Isus și pe Maria acum.

Acceptă voința lui Dumnezeu acum.

– MAICA ANGELICA

(călugăriță clarisă, fondatoarea EWTN)

Sufletele din Purgatoriu sunt aleșii lui Dumnezeu, câștigul și biruința Sângelui Său Preasfânt! Ele nu mai pot păcătui. Nu îl mai pot supăra pe Dumnezeu. Ele doresc ca noi să devenim sfinți. Sf. Faustina Kowalska, Apostol al Milostivirii, ne îmbărbătează cu aceste cuvinte:

Niciun suflet să nu se îndoiască, chiar dacă este cel mai mizerabil, că atâta timp cât este în viață poate deveni un mare sfânt, căci mare este puterea harului lui Dumnezeu. De noi depinde să nu opunem rezistență acțiunii lui Dumnezeu... Isus se grăbește să ajute acest suflet și, dacă sufletul este fidel acestui har al lui Dumnezeu, va putea, în scurtă vreme, să ajungă la cea mai mare sfințenie pe care o creatură o poate atinge aici